

Arrest

nr. 99 051 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 september 1996 in antwoord op de asielaanvraag die verzoeker die dag indiende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (hierna: de commissaris-generaal).

1.2. Op 23 december 1996 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Verzoeker werd op 19 juni 1997 van ambtswege afgevoerd.

1.4. Verzoeker diende, via een op 9 juni 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Op 25 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 3 juli 2012 ter kennis gebracht.

1.6. Verzoeker gaf geen gevolg aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en op 10 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [E.W.], Attaché,(1)(2)

wordt aan

de genaamde [K. M.], [...] die de Turkse nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/07/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengen-grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 10/06/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 25/05/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 03/07/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd nu aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

[...]

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/07/2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat, luidens artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet verweerder de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep in voorkomend geval een nota met opmerkingen dient te bezorgen. Vermits de kennisgeving gebeurde op 14 januari 2013 was dus de laatste dag om de nota neer te leggen in casu dinsdag 22 januari 2013. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de nota die per aangetekend schrijven van 23 januari 2012 aan de griffie werd bezorgd laattijdig is. Bijgevolg dient deze nota, in toepassing van artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Wat betreft de vraag van verzoeker om in de mogelijkheid gesteld te worden om een "replieknota" in te dienen om te kunnen antwoorden op de schriftelijke argumenten van verweerder moet worden gesteld dat aangezien de nota van verweerder uit de debatten dient te worden geweerd er geen schriftelijk stuk is waarop verzoeker kan antwoorden.

2.4. Ambtshalve dient de Raad tevens te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet.

Ter terechtzitting is daarenboven gebleken dat verzoeker reeds werd gerepatrieerd, zodat hij niet langer het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht die is voorzien in de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet gaat voort:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich ervan een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De wetgever heeft duidelijk bepaald dat een inreisverbod kan gegeven worden, maar dat er rekening moet gehouden worden met de individuele omstandigheden.

Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing motiveert het inreisverbod immers als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Vooreerst is het totaal onduidelijk waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bovendien is de beslissing absoluut niet individueel gemotiveerd, integendeel.

Het is duidelijk dat geen rekening werd gehouden met de individuele situatie van verzoeker, met name dat hij al sinds 1996 op ononderbroken wijze in België verblijft, dat hij hier met zijn vrouw verblijft, Mevrouw [D. S.], dat hij geen werkelijke banden meer heeft [met] zijn herkomstland, Turkije en dat hij in 1996 had uitgelegd dat hij niet terug kon gaan omwille van zijn etnische origine en zijn politieke activiteiten.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel.

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig is met artikel 3 EVRM.

In het welbekende Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Artikel 3 EVRM heeft immers een absolute draagwijdte en is direct werkend in onze rechtsorde.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig en serieus onderzoek nodig van elke zaak.

Dit werd recent onderstreept door het Europees Hof voor de Rechten in het arrest Singh:

[...]

Vrije vertaling:

"100. Het Hof merkt op dat noch de RVV, noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze, naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over de juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort; merkt het Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekswerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

101. Volgens het Hof blijkt de RVV deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, hebben verzoekers aan de RVV documenten voorgelegd die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV, partner van UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi. Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren als vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. De RVV heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers in gebreke bleven de originele documenten af te geven.

102. De vraag aangehaald door verzoekers, of de RVV zich heeft verschuild achter een strikte interpretatie van artikel 39/76 van de wet betreffende de neerlegging van nieuwe documenten, overstijgt de subsidiaire rol van het Hof. Het volstaat op te merken dat de enige belangrijke vraag in de ogen van het Hof, de vraag is of de documenten die de risico's in Afghanistan ondersteunden, niet werd onderzocht bijvoorbeeld door de UNHCR kantoren in New Delhi, hetgeen de UNHCR bovendien ook aanraadt (paragraaf 49).

103. Het Hof benadrukte echter dat, gezien het belang dat zij hecht aan artikel 3 en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan ingeval van verwezenlijking van het risico op slechte behandeling, de nationale instanties zich zo nauwkeurig mogelijk dienen te vertonen en dienen over te

gaan tot een serieus onderzoek van de grieven aangaande artikel 3 zonder dat het beroep zijn effectiviteit verliest (MSS, reeds aangehaald § 388, dd. § 121). Een dergelijk onderzoek moet er toe kunnen leiden ieder twijfel aangaande het ongegrond karakter van een aanvraag tot bescherming, hoe legitiem deze ook moge zijn, opzij te schuiven, en dit, ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichthoudende autoriteit.

104. Er dient echter te worden vastgesteld dat de aanpak die zowel voor het CGVS als de RVV hebben toegepast, erin bestaande de documenten opzij te schuiven, die de kern van de aanvraag tot bescherming betrof, door ze niet overtuigend te oordelen, zonder eerst hun authenticiteit na te gaan, terwijl dit gemakkelijk bij de UNHCR kon geschieden, niet kan worden beschouwd als een nauwgezet onderzoek zoals verwacht van de nationale instanties in de zin van artikel 13 van het Verdrag en kan niet worden beschouwd als een effectieve bescherming tegen elke behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag.

105. Uit het voorgaande volgt dat de nationale autoriteiten geen onderzoek hebben gevoerd in overeenstemming met de vereisten van artikel 13, naar de gegrondheid van de grieven die verzoekers op verdedigbare wijze hebben doen gelden onder de invalshoek van artikel 3. Bijgevolg is er een schending van artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het Verdrag. Hieruit volgt dat aan verzoekers niet kan worden verweten dat ze de interne rechtsmiddelen niet zouden hebben uitgeput en dat de exceptie van niet-uitputting aangehaald door de regering (zie paragraaf 57) niet kan worden gevolgd.

Het Europees Hof stelt in bovenvermeld arrest duidelijk dat een onderzoek naar artikel 3 EVRM op een serieuze en nauwkeurige wijze dient te geschieden.”

Hoewel de asielprocedure van verzoeker is afgesloten, dient rekening te worden gehouden met het feit dat volgens de rechtspraak van Uw Raad, het risico op schending van artikel 3 EVRM niet wordt onderzocht.

Immers, volgens vaste rechtspraak van Uw Raad kan een negatieve beslissing van de CGVS niet onder artikel 3 EVRM worden onderzocht nu het niet om een verwijderingsbeslissing gaat.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM aangezien het risico op schending van het non-refoulementsprincipe niet werd onderzocht terwijl verzoeker in het verleden grieven heeft aangehaald betreffende de mogelijke schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ingeval van verwijdering risico's loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Los van artikel 3 EVRM, diende de tegenpartij ook rekening te houden met de individuele omstandigheden aangaande het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het inreisverbod van drie jaren is volledig disproportioneel en houdt geenszins rekening met het verblijf van verzoeker gedurende 16 jaar op het Belgisch grondgebied.

Zodoende houdt de bestreden beslissing geen rekening met de individuele omstandigheden, betreffende artikel 3 EVRM en 8 EVRM, die eigen zijn aan verzoeker.

Op deze wijze schendt de bestreden beslissing artikel 74/11 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient om deze redenen te worden vernietigd.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten omdat hij in het land verblijft zonder de hiertoe vereiste documenten, met name een paspoort voorzien van een geldig visum. Hij heeft voorts uiteengezet dat hij ervoor opteerde toepassing te maken van de bepalingen van de artikelen 27, § 1 en 74/14, § 3, 4° van

de Vreemdelingenwet en verzoeker geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, daar hem voorheen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en verzoeker hieraan, binnen de hem toegestane termijn, geen gevolg gaf. Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduïd dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien niet blijkt dat verzoeker ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, er niet wordt aangetoond dat de vrouw met wie hij een relatie stelt te hebben over een verblijfstitel beschikt, er mag worden verondersteld dat een persoon die geboren is in Turkije en er het grootste deel van zijn leven verbleef zijn banden met dit land niet zijn verloren gegaan door een verblijf in het buitenland en er – gelet op het feit dat zijn asielaanvraag werd afgewezen en hij geen nieuwe inlichtingen ter kennis bracht van het bestuur omtrent mogelijke problemen in zijn land van herkomst – geen redenen waren om aan te nemen dat verzoeker in Turkije dreigt te worden vervolgd kan ook niet worden ingezien waarom verweerder omtrent verzoekers langdurig verblijf, zijn relatie met D. S., zijn banden met Turkije of de houding van de Turkse autoriteiten ten aanzien van zijn persoon enige motivering zou dienen op te nemen in de in casu bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht vereist niet dat zaken die evident zijn worden vermeld of dat standpunten die werden ingenomen in eerdere bestuurlijke beslissingen worden hernomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt – worden vastgesteld.

Verzoeker gaat verder uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat hem een inreisverbod werd opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze mogelijkheid staat weliswaar vermeld op het standaardformulier dat werd aangewend om de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen, maar werd door verweerder niet aangevinkt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor een beschermingsstatus zoals voorzien in de artikelen 9ter, 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat deze wetsbepalingen in voorliggende zaak geen beletsel vormen om een inreisverbod op te leggen.

Het staat wel vast dat verzoeker, die zelf aangeeft langdurig onwettig in het Rijk te verblijven, geen respect betoont voor de bepalingen van de Belgische verblijfswetgeving en de in het raam van deze wetgeving genomen beslissingen. In deze omstandigheden kan een inreisverbod van drie jaar niet als disproportioneel worden beschouwd.

3.1.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker toelicht dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) kan worden afgeleid dat deze verdragsbepaling een bevestiging inhoudt van het non-refoulementbeginsel en dat steeds moet worden nagegaan of een persoon die wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst er niet dreigt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij in Turkije effectief een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door het artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat er substantiële gronden bestaan die toelaten te veronderstellen dat hij, wanneer hij wordt gerepatriëerd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (cf. EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering v. het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker beweert dat hij *“omwille van zijn etnische origine en zijn*

politieke activiteiten” zal worden vervolgd. Hij laat evenwel na om zelfs maar een begin van bewijs ter staving van zijn stelling aan te brengen en voert enkel een aantal theoretische beschouwingen aan. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.1.2.4. Waar verzoeker er voorts op wijst dat artikel 8 van het EVRM werd miskend, moet worden geduid dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat enig aspect of onderdeel van zijn leven dat onder het begrip privé- of gezinsleven zoals bedoeld in deze verdragsbepaling valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het feit dat verzoeker gedurende langere tijd op onwettige wijze in België verbleef en dat hij religieus huwde met een landgenote waarvan niet blijkt dat zij enig verblijfsrecht in België heeft laat immers niet zonder meer toe om tot deze conclusie te komen. Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoeker enig privé- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM in België zou hebben, dan nog moet worden gesteld dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een vreemdeling te beëindigen en dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat zijn eventuele privé- of gezinsleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet wat nodig is ter bescherming van de openbare orde, zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een niet toegelaten of disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De wetgever heeft aan de tegenpartij verplicht om rekening te houden met de familiale situatie van een onderdaan van een derde land, wanneer een verwijderingsbeslissing genomen wordt.

Deze bepaling is de omzetting van het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 (Procedurerichtlijn).

Bovendien is het duidelijk dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in België.

Hij verblijft hier al 16 jaar en heeft geen band meer met Turkije aangezien hij er al 16 jaar geen voet meer heeft gezet.

De bestreden beslissing bevat echter enkel de bepalingen van de Vreemdelingenwet en maakt geen woord vuil aan het feit dat verzoeker het centrum van zijn privé- en gezinsleven in België heeft en dat hieraan op een abrupte en disproportionele wijze een einde wordt gesteld.

In casu is duidelijk geen rekening gehouden met het artikel 8 EVRM.

De motivering is stereotiep en alles behalve individueel terwijl verzoeker sinds 1996 in België verblijft en hier zijn privé- en gezinsleven heeft.

De tegenpartij was hiervan van op de hoogte aangezien verzoeker een aanvraag machtiging tot verblijf had ingediend op grond van humanitaire redenen.

Door geen rekening te houden met het familieleven van verzoeker, schendt de beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.”

3.2.2.1. De Raad benadrukt, inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat geenszins blijkt dat verzoeker een kind heeft, dat hij de afgelopen zestien jaar onafgebroken in België verbleef of dat hij enig gezondheidsprobleem heeft waarmee verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Daarnaast moet worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gezinsleven heeft in België dat verweerder in aanmerking had dienen te nemen. In de mate dat verzoeker doelt op zijn relatie met een Turkse vrouw die, blijkens de aan de Raad overgemaakte stukken niet over een verblijfsrecht in België beschikt, moet worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat deze hem niet naar Turkije kan vergezellen en dat van verweerder niet kan worden verwacht dat hij relaties tussen twee personen die geen van beiden tot een verblijf in België zijn toegelaten of gemachtigd betreft bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Aangezien de bestreden beslissing er net op gericht is een einde te stellen aan verzoekers langdurig onwettig verblijf en zijn daaruit voortvloeiende niet nader toegelichte privé-leven kan hij ook niet voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
waarnemend voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK